

HEIMWEE NAAR EEN ANDERE WERELD

Ottessa Moshfegh

*Heimwee naar een
andere wereld*

Verhalen

Vertaald uit het Amerikaans door
Lidwien Biekmann en Tjadine Stheeman

HOLLANDS DIEP

AMSTERDAM

2019

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel: *Homesick for Another World*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Penguin Press New York, 2017

© Otessa Moshfegh, 2017

© Vertaling uit het Amerikaans: Lidwien Biekmann en Tjadine Stheeman, 2019

© Nederlandse uitgave: Hollands Diep, Amsterdam 2019

Omslagontwerp: Beeldzorg, Antwerpen

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto auteur: © Krystal Griffiths

ISBN 978 90 488 4602 3

ISBN 978 90 488 4603 0 (e-book)

NUR 303

www.hollandsdiep.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Hollands Diep is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

M'n leven beteren	7
Meneer Wu	21
Malibu	37
De gekkies	51
De donkere, bochtige weg	69
Geen plek voor nette mensen	83
Beneden mijn stand	101
Een fatsoenlijke vrouw	121
De beachboy	143
Hier gebeurt nooit iets	165
Dansen in het maanlicht	193
De plaatsvervanger	213
De afgesloten kamer	227
Een betere wereld	235

M'n leven beteren

Mijn lokaal was beneden, naast de koffiekamer van de nonnen. 's Ochtends maakte ik gebruik van hun wc om in te kotsen. Een van de nonnen strooide altijd talkpoeder op de wc-bril. Een andere non deed altijd de stop in de wastafel en vulde hem dan met water. Ik heb de nonnen nooit begrepen. De ene was oud en de andere was jong. De jongste maakte weleens een praatje met me, vroeg wat ik van het weekend ging doen, of ik met kerst naar mijn ouders ging en dat soort dingen. De oudste keek de andere kant op en wrong haar habijt tussen haar handen wanneer ze mij aan zag komen.

Mijn lokaal was gehuisvest in de voormalige schoolbibliotheek. Het was een rommelige oude bibliotheek met overal boeken en tijdschriften, een loeiende verwarming en grote beslagen ramen die uitkeken op Sixth Street. Voorin, naast het schoolbord, had ik twee lessenaars tegen elkaar geschoven bij wijze van bureau. Achter in het lokaal bewaarde ik een donsslaapzak in een kartonnen doos, afgedekt met oude kranten. Tussen de lessen door haalde ik de slaapzak uit de doos, draaide de deur op slot en deed een dutje tot de bel weer ging. Meestal was ik nog dronken van de avond ervoor. Soms nam ik iets te drinken bij de lunch in het Indiase restaurant om de hoek zodat ik niet inkakte – sterk Weizenbier in een hoekig bruin flesje. Het Ierse biercafé, McSorley's, was ook vlakbij maar ik had niets met die nostalgische sfeer. Niet mijn soort pub. Heel af en toe begaf ik me naar de schoolkantine en dan werd ik steevast aangehouden door de directeur, meneer Kishka, die met een brede glimlach zei: 'Daar zul je haar hebben, onze vegetariër!' Ik weet niet waarom hij

dacht dat ik vegetariër was. Het enige wat ik in de kantine nam waren voorverpakte blokjes kaas, kipnuggets en vette witte broodjes.

Ik had een leerling, Angelika, die vaak bij mij in de klas haar lunch opat.

‘Juffrouw Mooney,’ zo noemde ze me. ‘Ik heb problemen met m’n moeder.’

Zij was een van de twee vriendinnen die ik had. We kletsten honderduit. Ik vertelde haar dat je niet dik kon worden van sperma dat in je werd gespoten.

‘Wel waar, juffrouw Mooney. Van dat spul word je dik om je middel. Dat is de reden dat sommige meiden zo dik om hun middel zijn. Dat zijn sletten.’

Ze had een vriendje dat ze elk weekend in de gevangenis opzocht. Elke maandag was er een nieuw verhaal over zijn advocaten, over hoeveel ze van hem hield enzovoorts. Op haar gezicht altijd dezelfde uitdrukking. Net of ze het antwoord op haar vragen al wist.

Ik had nog een leerling van wie ik gestoord werd, Popliasti. Hij was een pezige, blonde tweedeklasser met jeugdpuistjes en een zwaar accent. ‘Juffrouw Mooney,’ zei hij terwijl hij opstond, ‘laat me u helpen met die opgave.’ Dan nam hij het krijtje uit mijn hand en tekende een lul met ballen op het schoolbord. Die lul en ballen werden een soort handelsmerk van de klas. Ze doken overal op: op hun huiswerk, hun proefwerken, gekerfd in hun tafeltje. Ik vond het niet erg. Ik moest er wel om lachen. Maar van Popliasti en zijn constante interrupties schoot ik een paar keer uit mijn slof.

‘Ik kan niet lesgeven als jullie je als beesten gedragen!’ schreeuwde ik.

‘En wij kunnen niets leren als u daar als een gek staat te schreeuwen met uw haar helemaal door de war,’ zei Popliasti terwijl hij door het lokaal rende en boeken van vensterbanken keilde. Ik was hem liever kwijt dan rijk.

Maar mijn bovenbouwleerlingen waren allemaal erg beleefd. Ik had de taak ze klaar te stomen voor de SAT, de toelatingstest voor uni-

versiteiten. Ze stelden me allemaal terechte vragen over wiskunde en formuleringen, waar ik niet altijd het juiste antwoord op wist. Bij differentiaalrekening moest ik een paar keer mijn nederlaag erkennen en vulde de rest van het uur maar met gewauwel over mijn privéleven.

‘De meeste mensen hebben weleens anale seks gehad,’ zei ik. ‘Kijk niet zo verbaasd.’

En: ‘Mijn vriend en ik gebruiken geen condoom. Dat doe je als je elkaar vertrouwt.’

Om een of andere reden verreed directeur Kishka de oude bibliotheek. Waarschijnlijk, zo vermoed ik, omdat hij wist dat hij dan grote schoonmaak zou moeten houden en mij eruit moest smijten. Er stond een allegaartje aan verouderde encyclopedieën, Oekraïense bijbels en *Nancy Drew*-detectives. Onder een oude kaart van de Sovjet-Unie, die opgevouwen in een la lag met het opschrift ZUSTER KOSZINSKA, had ik zelfs een paar seksboekjes aangetroffen. Maar de enige nuttige vondst was een oude wormencyclopedia, een vuistdik boek zonder omslag. Het tere papier was vergaan en de hoekjes waren afgebrokkeld. Tussen de lessen door, wanneer ik niet kon slapen, probeerde ik er wat in te lezen. Ik nam hem mee in mijn slaapzak, knakte de rug en liet mijn ogen over de kleine, beschimmelde lettertjes gaan. Het ene lemma was nog ongelooflijker dan het andere. Er waren rondwormen, hoefijzerwormen, tweekoppige wormen, wormen met tanden als diamanten, wormen zo groot als huiskatten, wormen die zongen als krekels of de vorm van een steentje of lelie konden aannemen of die hun kaken zo ver konden opensperren dat er makkelijk een mensenbaby in paste. Wat voor onzin leren ze die kinderen eigenlijk tegenwoordig? dacht ik. Ik sliep, stond op, gaf algebra en kroop weer terug in de slaapzak. Ik ritste hem tot boven mijn hoofd dicht. Ik nestelde me er diep in en sloot mijn ogen. Mijn hoofd bonkte en mijn mond voelde als nat keukenpapier. Toen de bel ging, kwam ik mijn slaapzak uit en daar stond Angelika met haar papieren lunchzakje en zei: ‘Juffrouw Mooney, er zit iets in mijn oog en daarom huil ik.’

‘Oké,’ zei ik, ‘doe de deur dicht.’

De vloer was bedekt met zwarte en pisgele linoleumtegels. De muren glansden, pisgele muren met scheuren erin.

Ik had een vriendje dat nog studeerde. Hij droeg elke dag dezelfde kleren: een blauwe cargobroek met een flinterdun overhemd. Het was een cowboyhemd met opalen drukknoopjes. Je zag zijn borsthaar en tepels door de stof. Ik zei er niets van. Hij had een knap gezicht maar dikke enkels en een zachte, rimpelige hals. ‘Een heleboel meiden van de opleiding willen iets met me,’ zei hij vaak. Hij deed een studie fotografie, maar ik dacht niet dat hij daar serieus mee aan de slag zou gaan. Ik nam aan dat hij na zijn afstuderen ergens op een kantoor terecht zou komen en blij zou zijn met zo’n echte baan, dat hij er trots over zou lopen opscheppen, een eigen bankrekening, een net pak in zijn kast, enzovoorts. Het was een lieve jongen. Zijn moeder kwam een keer vanuit South Carolina op bezoek. Hij stelde mij voor als zijn ‘vriendin die downtown woont’. De moeder was vreselijk. Een lange blondine met neptieten.

‘Wat voor nachtcrème gebruik jij?’ vroeg ze me toen het vriendje naar de wc was.

Ik was dertig. Ik had een ex-man. Ik kreeg alimentatie en had een prima zorgverzekering dankzij het aartsbisdom New York. Mijn ouders, die ten noorden van New York woonden, stuurden me noodrantsoenen met postzegels en cafeïnevrije thee. Als ik dronken was, belde ik mijn ex-man om te klagen over mijn werk, mijn appartement, het vriendje, mijn leerlingen, alles wat maar bij me opkwam. Hij was hertrouwd en woonde in Chicago. Hij deed iets juridisch. Ik heb nooit begrepen wat voor werk hij precies deed en hij heeft het me ook nooit uitgelegd.

Het vriendje kwam elk weekend bij me. Samen dronken we wijn en whisky, en deden we romantische dingen die ik leuk vond. Hij kon het hebben. Volgens mij liet hij het gewoon over zich heen komen. Maar hij was wel zo’n idiote antiroken-fanaat.

‘Hoe kun je zoveel paffen?’ zei hij dan. ‘Je mond smaakt naar gerookt spek.’

‘Ha-ha,’ zei ik vanaf mijn kant van het bed. Ik kroop onder de lakens. De helft van mijn kleren, boeken, ongeopende post, kopjes, asbakken, mijn halve leven was tussen het matras en de muur gepropt.

‘Hoe was je week?’ vroeg ik aan het vriendje.

‘Nou, maandag werd ik om halftwaalf wakker,’ stak hij van wal. Hier kon hij makkelijk een hele dag mee doorgaan. Hij kwam uit Chattanooga. Hij had een fijne, zachte stem. Met een mooie klank, als een oude radio. Ik stond op, schonk wijn in een koffiebeker en ging op bed zitten.

‘De rij in de supermarkt was gemiddeld,’ hoorde ik hem zeggen.

Later: ‘Maar ik hou niet van Lacan. Mensen die zo onsamenhangend schrijven, zijn gewoon arrogant.’

‘Lui,’ zei ik. ‘Inderdaad.’

Wanneer hij eindelijk klaar was met zijn verhaal, konden we uit eten gaan. En konden we drinken. Het enige wat ik hoefde te doen was de deur uit gaan, lopen, ergens neerstrijken en zeggen wat hij moest bestellen. Op die manier zorgde hij voor me. Hij bemoeide zich nauwelijks met mijn privéleven. En de weinige keren dat hij dat deed, reageerde ik altijd emotioneel.

‘Waarom neem je geen ontslag?’ vroeg hij. ‘Dat kun je je makkelijk permitteren.’

‘Omdat ik dol ben op die kids,’ antwoordde ik. Mijn ogen vulden zich met tranen. ‘Het zijn allemaal zulke bijzondere mensen. Ik hou gewoon van ze.’ Ik was dronken.

Ik kocht mijn bier altijd in de buurtwinkel op de hoek van East Tenth Street en First Avenue. De Egyptische mannen die er werkten waren stuk voor stuk erg knap en complimenteaus. Ze gaven me snoep cadeau: apart verpakte Twizzlers en Pop Rocks. Die lieten ze met een knipoog in de papieren zak vallen. Meestal kocht ik, onderweg van school naar huis, twee of drie literflessen bier en een pakje

sigaretten, en dan keek ik in bed naar *Married... with Children* en *Sally Jessy Raphael* op mijn kleine zwart-wit-tv. Ik dronk, rookte en soesde. Als het donker was, ging ik de deur uit om nog meer bier te kopen en heel af en toe iets eetbaars. Rond tien uur 's avonds ging ik op wodka over en deed net of ik mijn leven beterde door een boek te lezen of naar muziek te luisteren, alsof God me in de gaten hield.

'Hier alles prima,' verbeelde ik me dat ik zei. 'Bezig m'n leven te beteren, zoals gewoonlijk.'

Soms ging ik naar een kroeg op Avenue A. Ik bestelde drank die ik niet lekker vond zodat ik langzamer zou drinken. Ik bestelde dingen als gin-tonic, gin-soda, gin-martini of Guinness. Bij mijn eerste bestelling zei ik meteen tegen de barvrouw, een oudere Poolse dame: 'Ik hou niet van praten als ik drink, dus misschien zeg ik niks tegen u.'

'Oké,' zei ze. 'Geen probleem.' Een uiterst beleefde vrouw.

Elk jaar moesten mijn leerlingen een belangrijk examen afleggen dat de instanties er weer eens op attendeerde wat voor slechte docent ik was. Die examens waren gewoon niet te doen. Zelfs ik zou er nog voor zakken.

De andere wiskundedocent was een kleine Filipijnse die minder verdiende dan ik terwijl ze hetzelfde werk deed. Ze woonde in een tweekamerflatje in Spanish Harlem met drie kinderen en geen man. Ze had een of andere luchtwegaandoening, een grote pukkel op haar neus en droeg blouses die ze tot aan haar keel dichtknoopte met belachelijke strikken, broches en overdadige parelkettingen. Ze was streng katholiek. Daar pestten de leerlingen haar mee. Ze noemden haar het 'Chinese vrouwtje'. Ze was een veel betere wiskundedocent dan ik, maar ze had een oneerlijke voorsprong. Zij had alle leerlingen die goed waren in wiskunde, alle kids die in Oekraïne, hun thuisland, met stokken waren geslagen en bij wie de tafels, de decimalen en het machtsverheffen, alle kneepjes van het vak, er stevig in geramd waren. Wanneer iemand het over Oekraïne had,

zag ik een naargeestig, grijs bos voor me vol met huilende zwarte wolven of een goedkope bar aan de snelweg vol met uitgebluste mannelijke prostitués.

Mijn leerlingen waren allemaal verschrikkelijk slecht in wiskunde. Ik zat opgescheept met de sukkels. Popliasti, de grootste domkop, wist nauwelijks hoeveel twee plus twee was. Mijn klas zou ongetwijfeld als een baksteen voor dat belangrijke examen zakken, dat was wel duidelijk. Toen de grote dag daar was, keken de Filipijnse en ik elkaar aan met een blik van 'Wie houden we voor de gek?' Ik deelde de examens uit, liet ze het zegel verbreken, liet ze zien met welke potloden ze de bolletjes op de juiste manier moesten inkleuren en zei: 'Doe je best!' Na afloop nam ik de examens mee naar huis, gumde alle antwoorden uit en vulde ze opnieuw in. Geen denken aan dat ik door die sukkels mijn baan zou kwijtraken.

'Uitstekend!' riep meneer Kishka toen de uitslag binnen was. Daarna gaf hij me een knipoog, stak zijn duim omhoog, sloeg een kruisje en trok de deur langzaam achter zich dicht.

Zo ging het elk jaar.

Ik had dus nog een andere vriendin, Jessica Hornstein, een onaantrekkelijk Joods meisje dat ik van de universiteit kende. Haar ouders waren achternicht en achterneef. Ze woonde nog thuis op Long Island en nam soms de LIRR om 's avonds met mij uit te gaan. Ze arriveerde in een gewone spijkerbroek en op gympen, maakte vervolgens haar rugzak open en haalde er cocaïne uit plus een outfit die niet had misstaan bij een goedkope tippelaarster op de Strip in Vegas. Ze betrok haar cocaïne van een scholier uit Bethpage. Vreselijke kwaliteit. Waarschijnlijk versneden met waspoeder. Verder had Jessica pruiken in allerlei soorten en maten: een neonblauwe bob, een lange blonde Barbarella-achtige, een rode krullenbol, een gitzwarte Japanse. Ze had zo'n nietszeggend gezicht, met van die grote bolle ogen. Als we uitgingen, voelde ik me de mooie zwaan naast het opgedirkte eendje. Zij wilde altijd 'gaan stappen', maar

voor mij hoefde dat niet. Een nacht onder gekleurde discolampen staan, met een cocktail van twintig dollar in je hand, versierd worden door magere Indiase IT-jongens, niet dansen, een stempel op je hand die er niet meer af ging. Ik voelde me besmeurd.

Maar Jessica Hornstein wist hoe ze met haar heupen moest schudden. Negen van de tien keer vertrok ze uit de club aan de arm van een oninteressant zakentype om hem 'de tijd van zijn leven' te geven in zijn appartement in Murray Hill of waar die lui maar woonden. Heel soms ging ik op het aanbod van zo'n Indiase jongen in en stapte ik samen met hem in een snortaxi naar Queens, waar ik in zijn medicijnkastje snuffelde, me liet beffen en dan om zes uur 's ochtends de metro nam om nog snel te kunnen douchen, een telefoongesprekje met mijn ex-man te voeren en net voor de tweede bel op school te arriveren. Maar meestal ging ik vroeg weg uit de club en hees mezelf op een kruk aan de toog, tegenover de oude Poolse barvrouw. Jessica Hornstein kon de boom in. Ik doopte een vinger in mijn glas bier en poetste mijn mascara weg. Ik taxeerde de andere vrouwen aan de bar. Vrouwen met make-up zien er altijd zo wanhopig uit, dacht ik. Mensen waren zo onoprecht in hun kleding en persoonlijkheid. En daarna dacht ik: wat maakt het uit? Laat ze lekker doen wat ze willen. Ik zou me meer met mezelf moeten bezighouden. Soms schreeuwde ik het uit voor de klas. Ik stak vertwijfeld mijn armen omhoog. Ik legde mijn hoofd op mijn bureau. Ik vroeg of ze me wilden helpen. Maar wat had ik nou verwacht? Ze draaiden zich gewoon om en begonnen met elkaar te kletsen, deden hun koptelefoon op, haalden hun boeken en chips tevoorschijn, staarden uit het raam. Kortom, ze deden van alles behalve mij troosten.

Goed, oké, er waren ook een paar fijne momenten. Op een dag ging ik naar het park en zag ik een eekhoorn razendsnel een boom in klimmen. Er dreef een wolk voorbij. Ik ging op een stukje geel verdroogd gras zitten en liet de zon mijn rug verwarmen. Misschien probeerde ik zelfs wel een kruiswoordpuzzel te doen. Een keer vond

ik een briefje van twintig dollar in een oude spijkerbroek. Ik dronk een glas water. Het werd zomer. De dagen duurden tergend lang. De schoolvakantie begon. Het vriendje studeerde af en ging terug naar Tennessee. Ik kocht een airconditioner en gaf een jochie geld om het ding van de winkel naar mijn appartement te sjouwen. Toen liet mijn ex-man een berichtje op mijn voicemail achter: 'Ik ben binnenkort in de stad,' zei hij. 'Laten we gaan lunchen of ergens een hapje eten. We kunnen ook een borrel doen. Volgende week. Gewoon, niets bijzonders,' zei hij. 'Bijpraten.'

Niets bijzonders. Dat stond nog te bezien. Ik liet de drank een paar dagen staan, deed wat fitnessoefeningen op de vloer thuis. Ik leende een stofzuiger van mijn buurman, een oudere homo met langwerpige acneputjes op zijn gezicht. Hij keek me altijd aan als een angstige hond. Ik liep naar Broadway waar ik geld uitgaf aan nieuwe kleren, hoge hakken, zijden slipjes. Ik liet me professioneel opmaken en kocht elk product dat ze me aanraadden. Ik ging naar de kapper. Ik liet mijn nagels lakken. Ik trakteerde mezelf op een lunch. Voor het eerst in jaren at ik een salade. Ik ging naar de film. Ik belde mijn moeder. 'Ik heb me nog nooit zo goed gevoeld,' zei ik. 'Ik heb een geweldige zomer. Een geweldige zomervakantie.' Ik ruimde mijn appartement op. Ik zette kleurige bloemen in een vaas. Alle leuke dingen die ik kon bedenken deed ik. Ik was vervuld van hoop. Ik kocht nieuwe lakens en handdoeken. Ik zette muziek op. '*Bailar*,' zei ik tegen mezelf. Hé, ik spreek Spaans. Mijn geest is zich aan het herstellen. Alles komt in orde.

En toen was de grote dag daar. Ik had afgesproken met mijn ex-man in een hippe bistro in MacDougal Street waar de serveersters leuke jurkjes met witte kanten kraagjes droegen. Ik was te vroeg en ging aan de bar zitten kijken naar de serveersters die angstvallig balanceerden met hun zwarte, ronde dienbladen vol kleurige cocktails, schaalpjes brood en kommetjes olijven. Een kleine sommelier kwam op en ging weer af, als de dirigent van een orkest. De nootjes op de bar waren gekruid met salie. Ik stak een sigaret op en keek

op de klok. Ik was veel te vroeg. Ik bestelde iets te drinken. Een whisky-soda. 'Jezus christus,' zei ik. Ik bestelde nog wat, een whisky puur deze keer. Ik stak nog een sigaret op. Een meisje kwam naast me zitten. We begonnen een gesprek. Zij wachtte ook. 'Mannen,' zei ze. 'Die vinden het leuk ons te kwellen.'

'Ik weet niet waar je het over hebt,' zei ik en ik draaide me weg van haar.

Toen was het acht uur en wandelde mijn ex binnen. Hij maakte een praatje met de gerant, knikte in mijn richting en liep achter een meisje naar een tafeltje bij het raam. En daarna wenkte hij mij nonchalant. Ik pakte mijn glas.

'Bedankt dat je wilde afspreken,' zei hij terwijl hij zijn jasje uitdeed.

Ik stak een sigaret op en sloeg de wijnkaart open. Mijn ex schraapte zijn keel maar zei vervolgens niets. Daarna stak hij van wal met zijn gebruikelijke prietpraat over het restaurant, dat hij in een of ander tijdschrift over de chef-kok had gelezen, over het smerige eten in het vliegtuig, over zijn hotel, over de stad die zo veranderd was, over de interessante menukaart, het weer hier, het weer daar, blablabla. 'Je ziet er moe uit,' merkte hij op. 'Je mag alles bestellen wat je wil,' zei hij alsof ik zijn kleine nichtje was, alsof hij op me moest passen of zo.

'Fijn, dank je,' antwoordde ik.

Er kwam een serveerster naar ons toe die de daggerechten opsomde. Mijn ex palmde haar in. Hij was altijd aardiger tegen serveersters dan tegen mij. 'O, dank je. Ontzettend bedankt. Je bent een kanjer. Wow. Wow wow wow. Bedankt bedankt bedankt.'

Ik nam me voor om te bestellen en dan te zeggen dat ik naar de wc moest om vervolgens gewoon de deur uit te lopen. Ik deed mijn lange oorbellen uit en stopte ze in mijn tas. Ik haalde mijn benen van elkaar. Ik keek hem aan. Hij lachte niet, deed niets. Hij zat daar maar met zijn ellebogen op het tafeltje. Ik miste het vriendje. Die was zo makkelijk in de omgang. Die was zo altijd zo hoffelijk.

‘Hoe gaat het met Vivian?’ vroeg ik.

‘Prima. Ze heeft promotie gehad, druk. Maar het gaat goed. Je krijgt de groeten van haar.’

‘Ongetwijfeld. Doe de groeten terug.’

‘Dat zal ik doen.’

‘Bedankt,’ zei ik.

‘Graag gedaan,’ zei hij.

De serveerster kwam terug met nog een drankje en nam de bestelling op. Ik bestelde een fles wijn erbij. Ik dacht: ik blijf nog even voor de wijn. Het effect van de whisky was aan het wegebben. De serveerster verdween en mijn ex stond op om naar de wc te gaan. Toen hij terugkwam, vroeg hij of ik hem niet meer wilde bellen.

‘Nee, ik denk dat ik blijf bellen,’ zei ik.

‘Ik betaal je ervoor,’ zei hij.

‘Over hoeveel hebben we het dan?’

Hij noemde een bedrag.

‘Oké,’ zei ik. ‘Ik neem het aanbod aan.’

Onze bestelling arriveerde. We aten in stilte. En toen kreeg ik niets meer naar binnen. Ik stond op. Ik zei niets. Ik ging naar huis. Ik ging een paar keer op en neer naar de buurtwinkel. Mijn bank belde. Ik schreef een brief aan de Oekraïense katholieke school.

‘Geachte heer Kishka,’ schreef ik. ‘Bedankt dat ik mocht lesgeven op uw school. Gooit u alstublieft de slaapzak weg die in de kartonnen doos achter in mijn lokaal ligt. Ik moet om persoonlijke redenen ontslag nemen. Trouwens, ik heb met de staatsexamens geknoeid. Dan weet u dat. Nogmaals hartelijk dank. Bedankt, bedankt, bedankt.’

Aan de achterkant van de school was een kerk gebouwd – een kathedraal met imposante mozaïeken van mensen die een vinger opstaken, alsof ze wilden zeggen: *wees still!* Het leek me een goed idee om de kerk binnen te gaan en mijn ontslagbrief aan een van de priesters te geven. Bovendien had ik behoefte aan warmte en aan-

dacht, en ik stelde me voor dat de priester zijn hand op mijn hoofd zou leggen en me ‘lief kind’, ‘schat’ of ‘kleintje’ zou noemen. Hoe kwam ik erbij? ‘Snoezepoes.’

Ik hield mezelf al dagenlang op de been met slechte cocaïne en drank. Ik had een paar mannen meegesleurd naar mijn flat en hun al mijn spullen laten zien, had huidkleurige panty’s uitgerekt en voorgesteld om elkaar om de beurt op te hangen. Ze waren allemaal binnen een paar uur weer weg. Op mijn nachtkastje lag nog de brief aan directeur Kishka. Het was tijd. Voordat ik de deur uit ging, keek ik in de spiegel. Ik vond dat ik er redelijk normaal uitzag. Dat kon niet kloppen. Ik joeg het laatste restje coke door mijn neus. Ik zette een honkbalpetje op. Ik deed nog wat extra lippenbalsem op.

Op weg naar de kerk ging ik een McDonald’s binnen voor een cola-light. Ik was in geen weken onder de mensen geweest. Er zaten complete gezinnen aan tafeltjes, totaal versuft, die door rietjes dronken en wat roerden in hun frietjes als een dampig paard door hooi. Een dakloze – ik kon niet zien of het een man of een vrouw was – spitte door de afvalbak bij de ingang. Ik was gelukkig niet volkomen alleen, dacht ik. Het was warm buiten. Ik had zin in die cola-light. Maar de rij om te bestellen was één grote chaos. De meeste mensen stonden in kluitjes in willekeurige patronen met doffe ogen naar de menuborden te turen, strijkend over hun kin, wijzend, knikkend.

‘Staat u in de rij?’ vroeg ik de hele tijd. Niemand gaf antwoord.

Ten slotte liep ik maar naar een zwarte jongen met een klep op die achter de counter stond. Ik bestelde mijn cola-light.

‘Welke maat?’ vroeg hij.

Hij pakte vier bekers van oplopend formaat en zette die op de counter. De grootste was ongeveer dertig centimeter hoog.

‘Doe die maar,’ zei ik.

Het voelde als een grootse gebeurtenis. Ik kan het niet goed uitleggen. Ik voelde me direct begiftigd met een enorme kracht. Ik stak mijn rietje erin en zoog. Het smaakte goed. Het was het lekkerste wat ik ooit had geproefd. Ik overwoog er nog eentje te bestellen,

voor als die ene beker leeg was. *Maar dat zou inhalig zijn*, dacht ik. *Beter deze beker zijn momentje gunnen*, dacht ik. *Een voor een. Eén cola-light per keer. En nu op naar de priester.*

De laatste keer dat ik in die kerk was geweest was ter gelegenheid van een of andere katholieke feestdag. Ik was toen achterin gaan zitten en had mijn best gedaan te knielen, een kruisje te slaan, mee te mummelen met de Latijnse teksten enzovoorts. Ik had geen idee wat het allemaal betekende, maar het had effect. Het was koud in de kerk. Mijn tepels waren hard, mijn handen waren opgezet en mijn rug deed pijn. Ik stonk vast naar alcohol. Ik keek naar de leerlingen in uniform die in de rij stonden voor het ontvangen van de eucharistie. Degenen die even voor het altaar knielden, deden dat met zoveel overtuiging dat mijn hart brak. Het grootste deel van de liturgie was in het Oekraïens. Ik zag Popliasti klooiën met het gecapitonneerde bankje waarop je moest knielen. Hij tilde het op en liet het weer met een knal neerkomen. Er waren prachtige gebrandschilderde ramen, een heleboel goud.

Maar toen ik er die dag met de brief kwam, was de kerk gesloten. Ik ging op de vochtige traptreden zitten en dronk mijn cola-light op. Een zwerver zonder shirt liep voorbij.

‘Bid om regen,’ zei hij.

‘Oké.’

Ik liep naar McSorley’s en at er een bakje zilveruitjes. Ik verscheurde de brief. De zon scheen voort.

Meneer Wu

Elke dag om twaalf uur liep meneer Wu door het steegje, langs de stinkende vuilstort, de vuurwerkverkoper en de voormalige tempel die nu dienstdeed als een soort logement voor boeren die van heinde en verre kwamen om hun waar op de markt te verkopen, voorbij de rij kleine nerinkjes, voornamelijk kappers, hoerenkasten, kledingwinkeltjes en sigarettenzaakjes, en zocht een plekje in het kleine familierestaurant, onder de grote, luidruchtige ventilator bedekt met straatstof, en bestelde gerechten met varkensvlees en aardappelen plus de daggroente, waarna hij ging zitten, terwijl hij, wachtend tot zijn eten was opgewarmd, naar tekenfilms keek en rookte; er liepen honden langs en achter de bestelwagens, motorfietsen en scooters stoven stofwolken op.

Hij was verliefd op de vrouw in de speelhal. Ze was van zijn leeftijd, halverwege de veertig, en had een dochter op de middelbare school. Hij kende haar zowel van de speelhal als uit de buurt, want ze woonde met haar dochter een paar huizen verderop, in een flat die ze deelde met haar zus en de zwakzinnige zoon van de zus. De vrouw negeerde meneer Wu wanneer ze elkaar passeerden in de drukke straat. Maar als hij haar in een van de smalle doorgangen op de markt tegenkwam, glimlachte ze altijd beleefd en informeerde naar zijn gezondheid. 'Kan niet beter,' was het standaardantwoord dat hij mompelde. Hij wist dat hij slechte adem had en omdat haar blik steeds zo snel afdwaalde, wist hij dat ze niet in hem geïnteresseerd was.

Meneer Wu durfde niet naar de plaatselijke hoeren te gaan. Hij

nam de bus naar de stad en gaf voor dat stukje privacy graag wat extra geld uit. Trouwens, dacht hij, je kunt maar beter niet weten waar die meisjes vandaan komen, wie ze verder nog aan hun gerief helpen en dat soort dingen. Hij was preuts en wilde pas onder de lakens zijn kleren uittrekken. Tijdens de daad drukte hij zijn handen lichtjes op de schouders van het meisje en wendde zijn ogen af, maar hij deed ze niet dicht. Hij had ergens gehoord of gelezen dat je ogen dichtdoen betekende dat je verliefd was. Hij stelde zich voor dat hij bij de vrouw uit de speelhal wel zijn ogen dichtdeed. Hij vroeg zich af of ze hetzelfde lichaam had als deze prostituees: zacht, reukloos en bleek. Hij dacht dat het vrij normaal was dat je jezelf verachtte wanneer je naar de hoeren was geweest, dus hij schrok nooit als die gedachte bij hem opkwam: ik ben walgelijk. In de bus terug at hij een ijsje, keek uit het raam en dacht aan zijn droomvrouw in de speelhal en wat ze nu aan het doen was, en voelde dan een steek in zijn hart.

Hij woonde alleen, in het hoogste huis van de buurt. De benedenburen waren een jong stel met een grote, dikke baby en een huiszwijntje. De man verdiende de kost met het ophalen van smeergeld voor een plaatselijk gemeenteraadslid. De vrouw had een lamme hand die meneer Wu deed denken aan een grote garnaal. Elke keer dat hij hem zag, moest hij rillen en kokhalzen van walging. Hij had medelijden met het kind dat werd vastgehouden en gevoerd door die verwrongen, dunne, slappe, rossige tentakel. De vrouw in de speelhal had kleine, zachte, bronskleurige handen. Sterk en gespierd, niet knobkig en ook niet dik. Precies goed, dacht hij. Volmaakte handen. Hij ging minstens één keer per dag naar de speelhal en bleef dan drie à vier uur, meestal 's avonds laat. Af en toe ging hij ook in de ochtend, wanneer er geen kinderen waren. Op de dagen dat hij niet ging, voelde hij zich onwel en gromde zijn hart als een gevangen dier, somber en nutteloos. Daarom ging hij zo vaak hij kon.

De speelhal was geen echte speelhal. Het was een ruimte met computers waar spelletjes op waren geladen en met toegang tot

internet. Hij kocht een dagpas bij de vrouw. Hij overhandigde haar een groot biljet zodat ze wisselgeld moest teruggeven en hij wat langer kon blijven kijken hoe ze het geld telde en hij haar nabijheid aan de andere kant van de balie kon voelen.

‘Hoe gaat het met u vandaag, meneer Wu?’ vroeg ze. Dat vroeg ze elke dag.

Hij mompelde iets onverstaanbaars. Hij wist nooit wat hij moest zeggen. Het enige wat hij tegen haar wilde zeggen was ‘Je bent mooi’ en ‘Ik ben verliefd op je’. Hij kon niet bedenken wat hij nog meer moest zeggen.

‘Dank u,’ zei hij daarom maar, terwijl hij zijn wisselgeld aannam plus het kaartje met zijn inloggegevens.

‘Veel plezier,’ zei de vrouw.

Hij liep naar de computer waar hij het beste uitzicht op haar had. De hele avond tuurde hij over de monitor heen en zag hoe ze de tienerjongens begroette, hun geld aannam en ze een kaartje gaf. Wanneer er geen klanten waren, deed ze een spelletje op haar telefoon. Ze houdt van spelletjes, dacht hij. Dat is geweldig, zo lichtzinnig, zo vrij. Hij hield van haar stugge, dikke, glanzende haar, dat ze doorgaans los droeg en dat recht op haar schouders viel. Ze had een gebruind, glimmend gezicht, met bolle wangen en een kleine, ronde neus. Haar ogen waren klein, helder en stralend. Ze droeg lippenstift en blauwe oogschaduw. Ze werd elke dag mooier, vond hij. Hij zag haar soms in het spiegelkje van haar poederdoos kijken. Hij vroeg zich af wat ze dacht bij het zien van haar spiegelbeeld, of ze zich bewust was van haar eigen schoonheid.

Op een dag kreeg hij een idee. Hij zou haar telefoonnummer vragen zodat ze elkaar berichtjes konden sturen. Hij had het idee opgedaan toen hij toevallig in zijn lunchtentje een gesprek opving. Twee mannen hadden het over een artikel dat ze hadden gelezen over technologie en daten. Hij wist dat het riskant was om haar direct om haar nummer te vragen, dat hij daarmee onverbloemd zijn be-

doelingen te kennen gaf. Hij wilde niet dat ze wist dat hij verliefd op haar was. Hij wilde die informatie stukje bij beetje prijsgeven, stapje voor stapje terwijl hij gaandeweg haar hart veroverde. Of beter nog, hij zou zijn liefde hun hele leven geheimhouden en haar in de waan laten dat zij h m had verleid. Dat zij degene was die stapelverliefd was, die haar handjes mocht dichtknijpen met hem. In gedachten zag hij zich, jaren later, tegenover haar aan tafel zitten. Ze staart hem aan met een haast ziekelijke adoratie. Hij eet zijn rijst met rechte rug, onverschillig, maar inwendig bruisend van blijdschap.

Hij besloot dat hij het niet kon. Het telefoonnummer van de vrouw vragen stond voor hem gelijk aan het vragen om haar hand. Hij wist dat hij zou worden afgewezen. Hij liep naar de speelhal, ging in de rij staan, kocht een pasje, rook haar haar en keek hoe ze het geld uittelde. Zijn hart schrijnde. Haar telefoon lag op de balie. Kon hij die maar ongezien weggrissen, dacht hij. Maar dat was onmogelijk. Hij ging achter zijn computer zitten smachten. Hij sloeg haar gade. Hij keek hoe ze met haar telefoon in de weer was. Toen hij wegging, zag hij iets waarvan hij niet kon geloven dat het hem nu pas opviel. Er lag een folder met een bon voor één uur gratis gamen op werkdagen tussen twaalf uur 's nachts en zes uur 's ochtends. Daarop stond het telefoonnummer van de speelhal. Hij nam de folder mee. Hij zou het nummer later bellen. Als de vrouw niet opnam, zou hij weten dat het niet het nummer van haar mobiele telefoon was. Maar hij kon net doen of hij van de politie was of een belangrijke overheidsfunctionaris die de manager van de speelhal wilde spreken. Hij kon zeggen dat ze de regels overtrad en dat hij haar direct moest spreken. Hij kon bellen als hij wist dat ze er niet zou zijn. Hij had een plan. In zijn hoofd repeteerde hij een aantal keer het telefoongesprek.

‘Met inspecteur Liu. Ik wil graag de manager spreken.’

‘Geef me het directe nummer van de manager.’

Maar de volgende ochtend liep hij naar de speelhal, ging in de rij staan, kocht een pasje en keek hoe ze aan haar oorbel wriemelde,

wisselgeld pakte, en zijn hart brak ongeveer in tweeën. Hij was ongeduldig. Hij koos deze keer een computer achterin en belde het nummer op de folder.

‘*Wei?*’ zei de vrouw.

Ze had haar mobiele telefoon opgenomen.

Hij had bijna een vreugdesprong gemaakt. Hij had haar, dacht hij, binnen handbereik.

‘*Wei?*’ hoorde hij haar weer zeggen. Ze stond achter de balie op een blocnote te krabbelen, telefoon tegen haar oor, onverstoorbaar. Hij wachtte nog een paar tellen en hing toen op. Hij stuurde snel een mailtje naar zijn broer, die militair was in Suizhou. Hij schreef dat hij de leukste vrouw ter wereld had leren kennen en dat hij haar waarschijnlijk binnen het jaar zijn echtgenote kon noemen. Daarna schreef hij: ‘Ze is oud en niet erg knap.’ Dat schreef hij omdat het ongeluk bracht om op te scheppen.

Hij verliet de speelhal en liep door het steegje langs de vuilstort naar het restaurant waar hij die dag een speciale lunch zou bestellen. Alles zag er zo mooi uit. De zon, de lucht, de stoffige bruine haveloze straten. Hij stak de smalle loopbrug over en toen hij een rood vaandel zag dat de opening van een nieuwe supermarkt aankondigde, werd hij helemaal warm vanbinnen. Hij kocht een pakje van de duurste sigaretten. Hij kocht een blikje sinas en een flesje *baijiu*. In een voormalige tempel annex logement liet hij zich op zijn knieën vallen en zegde een dankgebed op voor het telefoonnummer van de vrouw.

Nu hij haar nummer had, zou hij haar een berichtje sturen. Maar hij wist niet hoe hij de uitwisseling moest beginnen. ‘Wie is dit?’ overwoog hij te typen. ‘Ik vind net je nummer opgeslagen in mijn telefoon. Maar ik weet niet wie je bent.’

Maar dat was niet bepaald geschikt om aan de liefde van zijn leven te schrijven. Hij pijnigde zijn hersenen voor een goede openingszin.

‘Ik heb je in de speelhal gezien.’

‘Ik kom je steeds tegen en vind je erg knap.’

‘Ik vind je erg knap en zou je graag beter leren kennen.’

‘Ik vind je aantrekkelijk.’

‘Ik vind het leuk om te kijken hoe je geld uittelt.’

‘Je hebt mooi haar en mooie handen,’ overwoog hij te sms’en.

Het waren geen van alle goede openingszinnen. Hij besloot te wachten tot de perfecte zin hem te binnen schoot, dat was beter dan overhaast iets stoms intypen waarmee hij alles zou verknallen. Wat voor hem het allerbelangrijkst was – misschien nog belangrijker dan haar hart veroveren – was dat hij niet als een sukkel overkwam.

‘Ik ga maar naar het bordeel,’ zei Wu tegen zichzelf en hij ging de deur uit, liep naar de bushalte en wachtte.

Hij wist best dat elke normale man in zijn situatie haar gewoon mee uit eten had gevraagd. Maar dat leek hem de slechtst denkbare tactiek. Hij wist zeker dat als hij haar de kans gaf hem af te wijzen, ze die ook zou grijpen. ‘Je kent me wel van gezicht,’ was misschien een optie.

Zijn benedenbuurman stond ook op de bus te wachten.

‘Broeder Wu,’ riep hij. ‘Welke kant gaat u op?’

‘Ik moet naar de stad voor een overleg met een paar hoge ambtenaren,’ loog Wu. ‘We willen een schoonmaakploeg inhuren voor Hu Long Road. Het zal enige overtuigingskracht vergen om nog meer geld voor dit project los te krijgen. Het is niet mijn taak, maar iemand moet het doen.’

‘U bent een aanwinst voor onze gemeenschap,’ zei de buurman. Hij zag er droevig uit. Waarschijnlijk raakt hij depressief van de garnalenklauw van zijn vrouw, dacht Wu, meelevend en wreed tegelijk.

‘Hoe gaat het met uw vrouw en de baby?’ vroeg hij.

‘De baby is ziek. Mijn vrouw kan geen borstvoeding geven en van het babyvoedsel dat we hem geven poept hij water. Ik moet iets gedaan hebben wat de goden heeft vertoornd,’ zei de buurman. Hij stak zijn handen op, palmen naar de hemel gekeerd. Wu was zulke

bijgelovige types al een tijdje niet tegengekomen. Hij was vergeten dat ze bestonden. Zijn eigen gebed die ochtend was niet echt een dankgebed geweest, meer een wens die een kind op zijn verjaardag doet. Hij had gewenst dat hij op een dag de vrouw naakt in zijn armen naar een door de maan beschenen bed bracht en haar daar neervlijde.

‘Waar moet u heen?’ vroeg Wu aan de buurman.

‘Naar de dokter,’ zei hij. ‘Nog meer medicijnen halen.’

Wu was uitgepraat. Hij keek op zijn telefoon, alsof hij al een reactie van de vrouw uit de speelhal verwachtte. Hij had nog steeds niet besloten wat hij haar moest schrijven. Hij dacht: misschien weet de buurman het wel.

‘Zeg eens, buurman,’ begon hij. ‘Hoe is het zo gekomen dat uw vrouw met u wilde trouwen?’

‘We zaten naast elkaar in de klas,’ zei de buurman simpelweg. ‘We woonden bij elkaar in de buurt, onze moeders speelden ’s avonds mahjong, dus speelden wij ook samen, we waren bevriend. Eerst waren we bevriend en toen volgde de rest,’ zei hij. ‘Ze heeft een lamme hand, weet u.’ Hij keek Wu van opzij aan.

‘Dat was me nog niet opgevallen,’ loog Wu.

‘Ik denk dat ze daardoor zo wanhopig was dat ze genoeg nam met de eerste de beste.’

Dat bracht Wu op een idee.

Hij wendde zich tot de buurman. ‘Ik wens u allebei het beste, en uw kleine jochie,’ zei hij.

‘Het kind is een meisje,’ zei de buurman.

Maar Wu luisterde al niet meer. Hij dacht aan de vrouw uit de speelhal.

In de bus dacht hij diep na en hij verrichtte verstrooid de daad met de kleine prostituee. Om zijn schaamtegevoel van zich af te zetten ging hij na afloop naar een westers restaurant, waar hij een biefstuk, een verse koolsalade en een glas rode wijn bestelde.

Hij nam een taxi naar huis.

Hij wist wat hij aan de vrouw uit de speelhal moest schrijven. Zijn sms'je zou luiden: 'Hoe is het om als oudere gescheiden vrouw met je achterlijke neef samen te wonen en te werken in een computer-café? Is dit zoals je je droomleven had voorgesteld?'

Het duurde een hele tijd voordat hij alle letters in pinyin had ingetypt en de juiste karakters op zijn schermpje had aangeklikt. Hij herlas het bericht een paar keer totdat de taxi voor zijn deur stopte. Hij drukte op 'verzenden' en betaalde de chauffeur.

Hij ging naar de speelhal. De vrouw was er niet. Hij kocht een pasje, koos een computer in de hoek, buiten het zicht van de andere gasten, ging zitten en speelde tot zonsopgang videospelletjes, terwijl hij om de minuut pauzeerde om zijn telefoon te checken.

Toen hij naar huis liep, bleef hij even staan op de binnenplaats van een voormalige kazerne van het Volksbevrijdingsleger om te kijken naar een groepje scholieren dat aan het zwaardvechten was en verschillende houdingen oefende. In hun mosgroene uniforms zagen ze er sierlijk en statig uit, vond hij. Ergens in een bloeiende boom kwetterde een vogel. Hij liep onder een cementen galerij door, over de badmintonbanen, langs de hoge gietijzeren hekken de straat op naar de ochtendmarkt onder de brug waar hij een kom warme noedels kocht die hij meenam naar zijn flatje en bij het open raam opat.

Die middag werd hij gewekt door zijn telefoon. Het was een sms'je van de vrouw.

'Eigenlijk ben ik heel ongelukkig. Ik ben erg eenzaam en gekweld. Wie ben jij?'

Hij kon niet geloven dat zijn aanval zo'n kwetsbaar, eerlijk antwoord opleverde.

'Ik ben een bewonderaar,' schreef hij terug. 'Ik vind je prachtig.'

En toen stuurde hij nog een sms'je: 'Ik ben verliefd op je.'

Hij ging weer liggen en wachtte op haar reactie. Hij wachtte twintig minuten. Toen hield hij het niet meer uit.

‘Met verliefd bedoel ik eigenlijk dat ik je erg bewonder. Ik wil je graag beter leren kennen. Maar ik weet niet of je me aantrekkelijk zult vinden.’

Dat was nog steeds niet voldoende.

‘Ik weet niet op wat voor type mannen je valt. Op wat voor type val je?’ Nu had hij een grote fout gemaakt. Hij had te veel gezegd. Hij had het gevoel dat hij alles had verpest. Hij wist dat hij zojuist zijn hele leven had verpest.

‘Ik val op mannen die niet bang zijn om nieuwe dingen te proberen,’ schreef ze terug.

Hij was niet van plan de rest ook nog te verpesten. Hij dacht zorgvuldig na over zijn antwoord. Maar ze had al een nieuw sms’je gestuurd.

‘Laten we afspreken,’ schreef ze. ‘Ik wil weten hoe je eruitziet.’

‘Wanneer?’ schreef hij terug. ‘Ik kan altijd.’

‘Vanavond,’ schreef ze. ‘Laten we om twaalf uur afspreken bij de uitgang van de markt, bij het hek. Ik zal een roos in mijn haar dragen.’

Het hart van de man stond even stil en kwam toen langzaam weer op gang. Hij ging weer op bed liggen en streelde zichzelf onder de lakens. Het was lang geleden dat hij zichzelf voor het laatst had gestreeld, besepte hij. Hij dacht aan hun ontmoeting, haar gezicht, de roos, de schaduwbanen van het ijzeren hek die in het maanlicht over haar boezem vielen. Hij zou haar even gadeslaan voordat hij uit de schaduw tevoorschijn trad. Hij zou een lange donkere gestalte zijn, dacht hij. Hij zou een sigaret roken. Nee, dat zou haar misschien afstoten. Hij zou zijn handen in zijn zakken houden, kin omlaag. Hij moest denken aan de Amerikaanse film *Casablanca*. Hij zou als de man uit *Casablanca* zijn. Hij zou lichtjes met de rug van zijn hand langs haar gezicht strijken. Ze zou blozen en haar gezicht afwenden, maar vervolgens zou ze hem toch weer aankijken, in zijn ogen. Ze zouden verliefd worden en hij zou haar kussen. Niet een lange kus op de mond, maar kleine zoentjes op haar wangen en hals en voorhoofd.

Meneer Wu vond lange kussen op de mond vies. Als hij ze in een film zag, keek hij gauw weg. Die gedachte ontnam hem de lust zichzelf verder te strelen. Hij las al haar berichtjes nog eens door. Het was pas twee uur 's middags. Hij kleepte zich aan en liep naar de speelhal.

De vrouw in de speelhal zag er zorgelijk en slonzig uit. Ze had haar haar in een paardenstaart en over haar jurk droeg ze een groezelige regenjas. Hij probeerde niet te letten op haar haveloze uiterlijk. Als ze eenmaal de zijne was, kon hij haar naar zijn eigen smaak kleden.

'Hoe gaat het met u, meneer Wu?' vroeg ze. Ze keek amper op van haar stapeltje bankbiljetten.

'Hoe gaat het met u?' antwoordde hij onderzoekend. Hij legde zijn arm op de balie en deed een poging tot een glimlach. Ze draaide zich om en schreeuwde iets tegen een van haar medewerkers in het kantoortje, telde zijn wisselgeld uit en gaf hem zijn kaartje.

'Veel plezier,' zei ze nors en ze pakte haar telefoon.

Hij nam een computer vlak bij de balie zodat hij haar, als hij aan de zijkant ging zitten en zijn benen over elkaar sloeg alsof hij rookte en wat artikelen online las, vanuit zijn ooghoeken in de gaten kon houden. Hij zag dat ze haar poederdoos pakte en haar haar gladstreek. Ze deed haar paardenstaart los en probeerde met haar vingers haar haar te kammen. Dat maakte de boel alleen maar erger. Ze bond haar haar weer vast en trok haar ooghoeken naar beneden. Het leek of ze prut uit haar ogen wreef. Meneer Wu werd er een beetje onpasselijk van en drukte zijn sigaret uit. Hij keek hoe laat het was. Het was halfvier. Ze poederde haar gezicht, en daarbij viel hem op dat ze nogal grof te werk ging, dat ze wel erg vlug en erg woest haar gezicht poederde. Hij vond dat de kleur haar niet stond. Hij vond dat ze er vreemd uitzag. Nu haalde ze haar rouge tevoorschijn die ze over haar bolle wangen begon uit te smeren. Dat is al beter, dacht hij. Maar toen likte ze aan haar vingers en wreef weer wat rouge weg. Hij dacht aan al het geld en alle pasjes die ze met die vingers aanraakte. Hij dacht: zou ik een van die vingers kussen? Hij dacht

aan de vingers van de hoer van de dag ervoor en vroeg zich af wat die allemaal hadden betast, hoeveel geld die hadden aangeraakt en welke klevrige deurknoppen die hadden omgedraaid. Toen deed de vrouw blauwe oogschaduw op en rode lippenstift. Onwillekeurig be kroop hem de gedachte dat ze eruitzag als een hoer. Erger dan een hoer, dacht hij. Ze ziet eruit als een hoerenmadam. Hij wist eigenlijk niet of hij nog wel verliefd op haar was. Hij pakte zijn telefoon en las al haar berichtjes nog eens door.

‘Ik ben erg eenzaam en gekweld. Wie ben jij?’

Ze klonk wanhopig, vond hij.

Hij had een ernstige vergissing begaan, dacht hij.

Hij logde uit, stond op, liep naar de balie en gaf haar zijn pasje.

‘Dank u,’ zei ze. Hij voelde zich misselijk worden.

Boven de textielzaak op de hoek was een karaokebar. Hij liep de trap op. De vrouw daar gaf hem een groot glas bier en een bakje pinda’s die hij snel opat. Hij dronk van zijn bier, keek uit het raam en rookte. Hij moest denken aan de vrouw die haar vette lippenstift opdeed. In zijn fantasie stond ze aan het hoofd van een ploeg tienerprostituees. Hij hoorde haar schreeuwen tegen een van hen omdat ze een klant niet naar behoren had bevredigd. Hij had een verschrikkelijk visioen. Hij stelde zich voor dat de vrouw uit de speelhal het geslachtsdeel van het hoertje schoonspoot met de slang uit een latrine. Hij stelde zich voor dat ze met haar hand in het geslachtsdeel van het hoertje zat. Hij bestelde nog een biertje. Hij kon niet geloven dat hij deze gedachten had. In zijn fantasie zag hij de mond van de vrouw op het geslachtsdeel van het hoertje. In zijn fantasie likte de vrouw met haar tong alle plooitjes en kiertjes van het geslachtsdeel van het hoertje schoon, alsof haar tong een stuk zeep was. ‘Ik val op mannen die niet bang zijn om nieuwe dingen te proberen.’ En als die nieuwe dingen nou de walgelijke dingen waren zoals hij die voor zich zag? Stel dat ze wilde dat hij haar geslachtsdeel ook zo zou likken? Kon hij dat? Stel dat ze zijn hand als latrine wilde gebruiken? Stel dat ze wilde dat hij zijn vingers zou aflikken

nadat ze zijn hand als latrine had gebruikt? Zulk soort dingen kon hij echt niet toelaten. En stel dat ze haar achterste met haar hand wilde afvegen nadat ze zich zonder toiletpapier had ontlast, en dat ze haar vingers aflikte en dan aan hem vroeg om haar op de mond te kussen? Wie weet had hij niet eens door dat ze zichzelf met haar hand had schoongeveegd nadat ze zich zonder toiletpapier had ontlast en dat ze daarna haar vingers had afgelikt. Misschien wilde ze hem vannacht om twaalf uur wel kussen. De tranen stonden in zijn ogen. Hij drukte zijn sigaret uit.

‘Liedje zingen?’ vroeg de vrouw achter de bar.

Maar Wu was te misselijk. Hij liep de trap af en maakte een wandeling langs de vuilstort. Hij stelde zich voor dat de vrouw uit de speelhal door het afval zwom. Hij stelde zich voor dat ze het smerige water opslokte en het dan als een fontein weer uitsproeide. Ik zal die vrouw nooit op de mond kussen, besloot hij. Dat stond in elk geval voor hem vast.

Maar hij hield nog wel van haar, dacht hij wanhopig. Ik kan nog steeds van haar houden.

Hij liep weer terug langs de vuilstort, de winkels, kocht een fles baijiu en nog een pakje sigaretten. Hij ging op de traptreden voor de tempel zitten om te drinken en te roken. Er kwam een hond op hem af die aan zijn been snuffelde. Hij dronk en dronk, rochelde en knipte zijn peuken naar de passerende honden. ‘Hahahahaha,’ riep hij schallend. Hij keek op zijn horloge: vijf uur. Hij had nog tijd genoeg voor zijn afspraakje. In het kleine familierestaurant at hij een soep van schapenvlees en pittige pepers. Als een boer schoffelde hij de rijst in zijn mond, liet de korrels ongehinderd op zijn schoot en op de grond vallen. Mijn laatste dag als vrij man, dacht hij. Hij besloot een taxi naar de stad te nemen en op bezoek te gaan bij zijn hoertje. Hij kocht nog een fles baijiu voor onderweg.

Zijn hoertje bleek die dag niet te werken.

‘Sorry,’ zei de dikke, grijsharige bordeelhoudster. ‘We hebben wel

andere leuke meisjes voor u.’ Hij keek naar de tienermeisjes die op de groezelige bank zaten. Die keken amper op van hun mobiele telefoons. Een van hen had hetzelfde dikke glanzende haar als de vrouw uit de speelhal, alleen was haar gezicht bedekt met harde puistjes.

‘Ik neem die met de puistjes wel,’ zei hij.

‘Wan Fei!’ riep de madam. Het meisje stond op. Ze was enorm lang, zag hij nu.

‘Laat maar,’ zei hij. ‘Geef me de domste die u hebt.’

‘Zhu Wenting!’ riep de madam. Een meisje met een bol, bleek gezicht en kort haar stond op en stopte snel haar telefoon in de achterzak van haar lichtgele spijkerbroek. Hij liep achter haar aan naar de achterkamer en keek toe terwijl ze zich in het rode licht uitkleedde. Ze had kleine, harde, spitse borsten. Hij liep naar haar toe en kneep erin. Geen reactie.

‘Doet dat pijn?’ vroeg hij.

Ze kneep in zijn wang alsof hij een klein kind was. ‘Doet dat pijn?’ vroeg ze. Hij vond haar kostelijk. Hij kleedde zich uit. Hoewel hij dronken was, stond hij toch versted van zijn eigen handelingen. Hij begon met zichzelf te spelen terwijl de prostituee naar het bed liep en de lakens omsloeg. Haar putjesbillen waren rond en hadden de kleur van gepolijst koper.

‘Ik wil je kussen,’ zei hij en hij duwde haar in de kussens.

Terwijl hij met zijn tong rondjes maakte over haar geslachtsdeel, werd hij opnieuw verliefd op de vrouw uit de speelhal. Hij ging weer met zijn hand omlaag en streefde zichzelf. De prostituee moest lachen en stak haar kont in de lucht.

‘Stop je vinger erin,’ zei ze.

Hij was geschokt.

‘Waarin?’ wilde hij vragen. Maar dat deed hij niet. Hij stopte zijn vinger in zijn mond – dat deed hij echt – en stopte hem daarna in het achterste van de prostituee. Ze kermde even, kronkelde heen en weer en kneep zich samen om zijn vinger en kermde weer.

‘Verkeerde,’ zei ze.

Hij was niet gegeneerd. Hij stopte er een tweede vinger bij. Ze kermde harder. Hij stopte zijn vingers er dieper in. Hij besloot dat hij op deze manier de liefde met haar zou bedrijven – in haar achterste, met zijn vingers. Dit was pas leven, dacht hij. Hij begon weer met zichzelf te spelen. Ze kronkelde en kermde.

‘Sst,’ zei hij. Hij haalde zijn vingers uit haar kont en drukte haar gezicht in het kussen om haar kreten te smoren. Dat bracht hem op een idee. Hij wong zijn vingers tussen haar gezicht en het kussen en haakte ze in haar mond. Hij tastte rond naar haar tong en probeerde zijn vingers aan haar tong af te vegen. Daarna bedreef hij opnieuw de liefde met zijn vingers in haar achterste. Ondertussen bleef hij zichzelf strelen. Hij dacht aan de vrouw uit de speelhal.

‘Veel plezier,’ zei ze altijd.

Hij lachte. De gesmoorde kreten van de prostituee wonden hem op. Hij haalde zijn vingers uit haar achterste en stopte ze in zijn mond. Hij kon niet geloven wat een genot hij zichzelf daarmee gaf. Zijn ogen vulden zich met tranen.

Om kwart voor twaalf liep hij langs de vuilstort; hij bleef staan en keek omhoog naar de maan. Hij was zenuwachtig en tegelijkertijd volkomen kalm en uitgeput. Op de straat reden maar een paar auto's, er waren maar een paar mensen en een paar koeien die aan een touw werden meegetrokken en een paar groezelige kinderen die rotjes tegen de zijkant van de brug gooiden. De vrouw van de speelhal kwam de hoek om en liep, met een roos in haar hand, zijn kant op. Ze konden moeilijk samen naar hun afspraakje toe lopen. Dat zou de hele opzet van hun ontmoeting verpesten, dacht hij. Hij ging wat achteraf staan en wachtte tot ze voorbij was gelopen, en bleef nog even haar regelmatige pas observeren. Ze brak de steel van de roos af en stak de bloem in haar haar.

Hij liep een paar meter achter haar en keek hoe ze onder het wachten de kraag van haar jas schikte en haar rok gladstreekte terwijl ze nerveus het donker afspeurde op zoek naar hem. Ze zag er ge-

lukkig minder opzichtig uit dan eerder die middag. Ze wond een haarlok om haar vinger en liet die losspringen. Ze zag er prachtig uit. Het was bijna zoals hij het zich had voorgesteld, alleen vielen de schaduwbanen van de ijzeren spijlen niet over haar boezem, omdat ze aan de verkeerde kant van de poort stond. Ze stond in het zwakke schijnsel van het neon-uithangbord aan de overkant van de straat. Het licht gaf haar iets intelligents, dacht hij, wijs, slim, op een bepaalde manier.

Hij wist niet of hij haar al moest aanspreken.

Hij besloot een sms'je te sturen.

‘Ga achter het hek staan. Ik zal onder het neon-uithangbord staan. Als je me leuk vindt, klap dan in je handen. Als je me niet leuk vindt, fluit dan.’

Hij haalde diep adem, stak een sigaret op en ging onder het licht staan. Hij keek op zijn telefoon en toen hij zijn blik opsloeg, keek hij recht haar kant op. Hij draaide langzaam een rondje om zijn as. Hij wachtte op geklap, gefluit, maar hij hoorde niets. Hij wachtte vijf minuten. Hij had zijn antwoord.

Meneer Wu liep terug over de weg en kocht een lading vuurwerk die hij meenam naar de karaokebar boven de textielzaak. Op het dak schoot hij het vuurwerk af in de richting van de vuilstort. De vuurpijlen maakten een heerlijk jankend, suizend geluid voordat ze explodeerden. Hij keek naar de witte, groene, rode, gele vonken die langzaam doofden in de smerige slijklaag van de vuilstort. Hij besloot er eentje hoog de lucht in te schieten. De vuurpijl zeilde over de vuilstort en knalde tegen het vaandel dat de opening van de nieuwe supermarkt aankondigde. Het vaandel vatte vlam. Hij glipte snel naar binnen, terug naar de bar, zei gedag en stommelde de trap af, de straat op. Onder het brandende vaandel liep hij naar huis, door de donkere, rustige straat en af en toe stak hij zijn armen triomfantelijk in de lucht.